

בית משיח

התנועה הרוחנית הנוצרית המשיחית

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409

טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 222

מנויים: שלוחה 242

מודעות: שלוחה 241

חסידיים: איין משפחה: שלוחה 204

פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש

ת.ד. 201 כפר חב"ד 72915

טלפון: 9607-290 (03)

מזכירות: שלוחה 0

מנויים: שלוחה 2

מודעות: שלוחה 3

עריכה וחדשות: שלוחה 4

פקס: 9607-289 (03)

דואר אלקטרוני:

b_moshia@netvision.net.il

מחלקת מנויים:

b_mm@netvision.net.il

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

השתתפים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הנדל

שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם וערכת

דב יצחקי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

Copyright 2002 by Beis Moshiach Inc

16 האדון הוא אדון, אבל לא שלי...
פרק נוסף מתוך ה'לקוטי דיבורים' לצד הגהות וכת"ק הרבי הרי"צ נ"ע

20 צו השעה: להפיץ את בשורת הגאולה מבלי 'לעגל פינות'
ראיון מרתק עם הרב שניאור זלמן גפני, ראש ישיבת "אור תמימים" בכפר חב"ד

26 הבעל הבית של ארץ ישראל
קווים לדמותו של הרב חיים שלום סגל מירושלים, איש חסיד, גאון ורב הפעלים

32 ציורים עם משקה מהרבי...
שביבים מתוך יחידויות של הרב אלעזר קלמן טיפענברון, הצייר החסידי מלונדון

36 לאחרי זמן מתן תורתנו וקבלה, ישאל עוד הפעם חוות דעת הרופא
הרה"ח מנחם מאיר הכהן בלוי ואוצר בזכרונו התבטאויות מיוחדות מיחידויות להן זכה

40 נסיעה עלומה במחיצת הבעל שם טוב
סיפור לקראת חג השבועות, יום ההסתלקות של הבעל שם טוב

46 בראשון לשלושת ימי ההגבלה, צלחה עלי רוח ה'
הרה"ג ר' פרץ חן מספר על הרגעים המרטיטים בהם פעל ההצמח-צדק יקבל את הנשיאות

50 משיח יתקע בשופר על הר בארץ ישראל – אמונה תפלה?
תרגום של מאמר מרתק מתוך ירחון "הקריאה והקדושה"

מדורים קבועים

5 דבר מלכות **11** מאוצר המלך

8 לוח שבועי **12** התוועדות חסידותית

9 דבר המערכת **52** השבת במשנת הרבי

10 הפרשה החסידית **56** יומנו של תמים ב-770

לתשומת לב המנויים והקוראים: המועד האחרון למסירת מודעות - לא יאוחר מיום ראשון 12:30 בצהריים

בית משיח
השבועון העולמי להפצת בשורת הגאולה

ברכת אחים

מתוך רגשי גיל ושמחה, באהבה ואחוות אחים, נשגר ונשלח בזה את מיטב הברכות והאיחולים לידידינו עוז, שותפנו למלאכת הקודש, מסור ונתון בכל ליבו ונפשו להפצת בשורת הגאולה והגואל, ובפרט בארגון תהלוכות הטנקים, עוסק במסירה ובנתינה בהכנת העולם לקבלת פני משיח,

הת' **מרדכי שיחי' הירש**

לרגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג תחי' למשפחת **קמינקר**

יהא רעווא מן שמיא שיזכו להקים בית נאמן בישראל – בית חב"ד אמיתי מושתת על יסודותיו האיתנים של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בניין עדי-עד מלא ברכת ה' עד בלי ד', ויהא בעזרם דר מעונים לקבל השפעותיו וברכותיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגשמיות וברוחניות, ויהא כל זה הכנה קרובה לחתונה הגדולה – נישואי כנסת ישראל עם הקב"ה, כשכבר "נזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דא למטה מעשרה טפחים והוא יגאלנו", ונכריז לפניו בשמחה גלויה ובקול גדול את "תרועת מלך בו":

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

להמשיך את עניינו של חג השבועות על כל השנה כולה

גם לאחר שעושים "הבדלה", שאז יוצאים מ"זמן מתן תורתנו" ונכנסים ל"אסרו-חג", וממנו לכל שאר ימי השנה – יש לזכור שב"זמן מתן תורתנו", ניתנו לכל אחד ואחד מישראל ריבוי כחות וברכות כו', על מנת להמשיכן על כל השנה כולה

● משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה, אודות עניינו של חג השבועות וההוראה מסיום ההפטורה – "למנצח בנגינותי", ענין הנצחון והמסירות-נפש של דרא דעקבתא דמשיחא

וקשר זה הוא – "עד קרנות המזבח", לא רק ל"מזבח" סתם, כי אם ל"קרנות המזבח" (אע"פ שלא כל עניני הקרבנות קשורים עם קרן המזבח דוקא), שכן ה"קרן" דכל דבר רומז על עצם הדבר, וכן על התוקף והחוזק כו', וכן מלשון זוהר ואור, כמ"ש "קרן עור פניו", היינו, אור שמאיר בכל עולם כולו – כמבואר בדרושי חסידות בביאור דברי המדרש "עשר קרנות הן כו' קרנו של משיח".

ויש להוסיף, שכל האמור מודגש ב"זמן מתן תורתנו" יתור מבשאר המועדים, מכיון שעיקר התוקף ד"אסרו-חג" הוא בחג השבועות – שכן, הדין ד"אסרו-חג" בחג השבועות (בנוגע לאיסור תענית כו') הוא "מעיקר הדין, לפי שהיה יום טבוח... שבו ביום היו מקריבין עולות ראייה שלא היו יכולין להקריב ביום-טוב עצמו", מה-שאינ-כן "אסרו-חג" דשאר המועדים, מכיון ש"כל עולות ראייה היו נקרבות במוצאי יום-טוב הראשון שהוא חולו של מועד, לפיכך אין בהם איסור להתענות מעיקר הדין, אלא מחמת מנהג בעלמא".

ג. ובאותיות פשוטות – בנוגע לפועל:

גם לאחר שעושים "הבדלה", שאז יוצאים מ"זמן מתן תורתנו" ונכנסים ל"אסרו-חג", וממנו לכל שאר ימי השנה – יש לזכור שב"זמן מתן תורתנו", ניתנו לכל אחד ואחד מישראל ריבוי כחות וברכות כו', על מנת להמשיכן על כל השנה כולה.

א. והנה, כל הענינים ד"זמן מתן תורתנו", יש להמשיכם, כאמור, על כל הימים שלאחרי-זה, במשך כל השנה כולה, וכן במשך השנים שלאחרי-זה (אלא שאז יתוסף בהם עילוי גדול יותר כו', מצד ההתחדשות ד"זמן מתן תורתנו" דכל שנה ושנה).

ומכיון שכן, הרי מובן, שפעולת "זמן מתן תורתנו" בשנה זו על השנים שלאחרי-זה היא – לא רק בנוגע לענינים שישנם גם בשנים ההם, "יתמידים כסדרם" (שנתוסף בהם עוד יותר מצד ההתחדשות ד"זמן מתן תורתנו" בכל שנה), אלא גם – ובעיקר – בנוגע לענינים המיוחדים בקביעות שנה זו (בהוספה לגבי כמה וכמה שנים), "מוספים כהלכתם", שגם ענינים אלו נמשכים ופועלים על כל השנים שלאחרי-זה, כולל – השנים שקביעותם באופן אחר, כך שמצד עצמם אין בהם הוספה זו.

וכללות הענין דהמשכת והשפעת עניני היום-טוב על כל הימים שלאחרי-זה מודגש ב"אסרו-חג" – כמרומו בלשון הכתוב "אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח":

את ענינו של החג (ובנדון-דידן, "זמן מתן תורתנו") – צריכים לקשור ("אסרו") על מנת שפעולתו והשפעתו תומשך על כל השנה כולה.

ובזה גופא – לא רק קשר בחבל סתם, "חבלי השוא", רחמנא ליצלן, כי אם "בעבותים", חבלי עבות, כלומר, חבל חזק, שעל ידו נעשה קשר אמיץ וחזק מאד.

ועל-דרך זה בנוגע לפעולה עם הזולת – שכאשר פוגש יהודי גם לאחר "זמן תורתנו", ב"אסרו-חג", עליו להלהיב אותו בחיות ומרץ כו' ("אופיטורעסען אים") בכל עניני מתן-תורה, ולכל לראש – לומר לו ש"עצרת יש לה תשלומין כל שבעה", כפי שמביא רבינו הזקן בסידורו בנוגע לימים שאין אומרים בהם תחנון, "מר"ח סיון עד י"ב בו ועד בכלל, דהיינו ה' ימים אחר חג השבועות, כי החג יש לו תשלומין כל שבעה", ובמילא, אפילו אם נחסר בעבודתו בחג השבועות (בעבודת הקרבנות, ובזמן הזה – "תפלות כנגד תמידין תקנום"). הרי בכחו וביכולתו למלא ולהשלים כל זה בימי התשלומין הסמוכים לחג השבועות.

ואפילו בימים שלאחרי זה – כל זמן שנמצאים עדיין ב"חודש השלישי", "ירחא תליתאי", שבו ניתנה התורה – "אוריין תליתאי", לכאורה מישראל – "עמא תליתאי".

ולהדגיש לו, אשר, ניתנת תורה היתה לכל אחד ואחד מישראל – "ראשיכם שבטיכם גוי מחוטב עציך עד שואב מימך", כולל "גרך אשר בקרב מחניך", גר שנתגייר כהלכה ונכנס תחת כנפי השכינה – עד סוף כל הדורות, ובלשון הפרקי-דרבי-אליעזר: "כל העתידים להבראות עד סוף כל הדורות שם עמדו עמהם בהר סיני, שנאמר ואת אשר איננו פה עמנו היום" – לכולם ניתנה התורה **בשנה** ממש.

[ואין להקשות שמצינו חילוקי דרגות גם במעמד הר סיני, כמובא בפירושו רש"י על התורה "אתה (משה) מחיצה לעצמך, אהרן מחיצה לעצמו כו' משה נגש יותר מאהרן, ואהרן יותר מן הכהנים, והעם כל עיקר אל יהרסו כו'" (כפי ששאלו על המדובר לפני-זה שמתן-תורה היה לכל ישראל **בשנה**) – כי:

חילוקים אלו אינם אלא בנוגע לאופן **קבלת** התורה, אבל בנוגע ל**נותנת** התורה מהקב"ה – איתא במדרש: "אמר הקב"ה, אני גולה להם את הרקיע ואומר אנכי ה' אלקיך, הם אומרים מי אמר הקב"ה או משה, אלא ירד משה ואח"כ אני אומר אנכי ה' אלקיך", "שלא יהא אומר משה ה' מדבר עמנו מתוך הענין", כלומר, שנתנית התורה לא היתה אלא לאחר שאמר הקב"ה למשה "לך רד", שירד מן ההר ויעמוד למטה **ביחד עם בני-ישראל**, להורות ולהדגיש שנתנית התורה היא לכל בני-ישראל **בשנה**.

ואף-על-פי ש"ועלית אתה גוי" – הרי זו עליה במקצת בלבד, במקום כזה שלא יהיה

אפילו אם מתפרצים פעם

"צעקה", בשיר וניגון,

בקאפיטל תהלים כו' –

אין זה נחשב לגבי חומרת

מצב הגלות, כאשר כל

בני, הם ונשיהם ובניהם

ובנותיהם וכל אשר להם,

נמצאים בגלות

מקום לקא-סלקא-דעתך לומר "משה היה מדבר עמנו מתוך הענין", שאז, לא בטלה ההדגשה שנתנית התורה היא לכולם בשנה, כפשוטו].

וכמו כן ב"זמן מתן תורתנו" מידי שנה בשנה, שאז חוזרים ונשנים כל הענינים שהיו במתן-תורה בפעם הראשונה, כמו שנאמר "והימים האלה נזכרים ונעשים" – הרי זה באופן שהקב"ה נותן את התורה לכל בני-ישראל בשנה ממש.

ואם יטען שאינו מרגיש זאת – הרי ידוע פתגם וסיפור כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שתוכנו, שהעובדה שה"סוסים" – נפש הבהמית – אין להם שום מושג בענינים שמדברים החכמים שיושבים ע"ג העגלה שנוסעת לקבל פני משיח צדקנו... – אינה משנה את המציאות כלל וכלל!

ג. ויהי רצון שכל אחד ואחד מישראל יקח את הנתנית-כח שנותנים ב"זמן מתן תורתנו", על כל השנה כולה, הן בנוגע לכללות הענין דקבלת התורה, והן בנוגע לענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, כולל ובמיוחד – ההדגשה בקביעות שנה זו, שענין האחדות הוא עד כדי כך, שמתבטלים אפילו חילוקי דעות שבקדושה, "אלו ואלו דברי אלקים חיים", מכיון שכולם מתאחדים בדעה אחת – דיחידו של עולם, "הוי עמו שהלכה כמותו".

וכל זה נמשך במציאות העולם, בכל העולמות כולם, עד לעולם-הזה התחתון, בהתאם לענינה של **הלכה** – "הוי עמו שהלכה כמותו" – "הליכות **עולם** לוי" (אל

תקרי הליכות אלא הלכות) כפי שאומרים בהפטרה דיום ב' דחג השבועות.

ומזה באים לסיומה וחותרמה של ההפטרה – **"למנצח בנגינותי", ענין הנצחון,**

כמבואר בהמשך ההילולא המשל מענין הנצחון למטה, שנטוע ומושרש בעצם הנפש למעלה יותר מכל שאר כחות הנפש, כפי שרואים במוחש ש"בשביל ניצוח המנגד הרי מבזבז (המלך) כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", כולל האוצרות ד"מלכים הראשונים אבותיו כו",

[דרך אגב – דרוש ביאור והסבר כיצד שייד לומר בנמשל, בנוגע למדת הנצחון **דהקב"ה**, שישנם גם האוצרות ד"מלכים הראשונים אבותיו". ואכ"מ].

"ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה – הנה בעת **ניצוח המלחמה** הוא מבזבז כל האוצרות".

ד. ויש להוסיף, שענין הנצחון ("למנצח בנגינותי") שייד במיוחד לעבודת דורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא – שכן, עיקר העבודה בדורנו זה אינה במוח ולב, כו', כי אם, עבודה בפועל ממש, מתוך מסירת-נפש, להתגבר על כל המניעות והעיכובים כו' – ע"י מדת **הנצח**.

וכל כך גדלה מעלת עבודה זו – שאפילו משה רבינו התפעל ביותר בראותו את עבודתם של ישראל בעקבות משיחא, כמבואר בדרושי חסידות (גם בדרושי חג השבועות) בפירוש הכתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענווה זו היתה בעיקר כלפי דרא דעקבתא דמשיחא!

ובפשטות: משה רבינו, מכיון ש"יקבל תורה מסיני", "ודבר ה' אל משה פנים אל פנים", "אנכי עומד בין ה' וביניכם" – אין כל פלא בכך שעבודתו היא בתכלית העילוי; הפלא הוא, איפוא, כשיהודי פשוט מקיים תורה ומצוות כשמתגולל ("ווען ער וואָלגערט זיך") בעקבות משיחא... בחושך כפול ומכופל, כאשר עובר ענינים כאלו **שאינ הדעת סובלתם כלל**...

ולכל לראש – עצם העובדה **שבנו יחידו של הקב"ה** נמצא בגלות, במעמד ומצב של "עבד לעבדים" למעלה מ-1900 שנה...

ומכיון שצריך לומר זאת בתפלה, בעמדו לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה,

[כפי שנהוג בכמה קהילות בישראל שכותבים ע"ג העמוד: "דע לפני מי אתה עומד, לפני ממ"ה הקב"ה", וגם במקומות שאין נוהגים לכתוב זאת ע"ג העמוד, הרי זה מפני שאין צורך לכתוב ע"ג העמוד, מכיון שזוהי הכוונה הכי פשוטה ועיקרית בענין התפילה, שכן, אע"פ שהכוונה דפירוש המלות מעכבת בברכה ראשונה דתפלה (ופסוק ראשון דק"ש) בלבד, משא"כ בשאר התפלה, ולא עוד, אלא ש"עכשו" (ש"ש"א) אנו מכוונים כל כך בתפלה") אין חוזרין בשביל חסרון כוונה כו" (בשביל ברכה ראשונה דתפלה) – הרי זה רק בנוגע לכוונה דפירוש המילות, משא"כ בנוגע לכוונה הכללית ד"דע לפני מי אתה עומד", שזוהי כוונה הכי עיקרית בתפלה, עד כדי כך, שתפלה בהעדר כוונה זו "אינה תפלה",]

הרי בודאי שכן הוא המצב לאמיתותו, כלומר, "תורת-אמת" מצווה ליהודי להדגיש בתפלתו את ענין הגלות.

וא"כ, נשאלת השאלה: כיצד יכולה התורה לבקש מיהודי ולצוות עליו להיות בשמחה וטוב לבב?...

ויה"ר שלא יצטרכו יותר לדבר על ענין הגלות כו" – מכיון שתיכף ומיד נזכה לראות את בית-המקדש וקדש-הקדשים, ביחד עם הארון והלוחות, וכל החמשה דברים שחסרו בבית שני, שיחזרו מן הגלות, ולא עוד, אלא שיהיו באופן נעלה יותר מכמו שהיו בבית ראשון.

וכן תהי לנו – במהרה בימינו ממש, "כהרף עין", "ארו עם ענני שמיא", בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

ענין הנצחון ("למנצח

בנגינות") שייך במיוחד

לעבודת דורנו זה, דרא

דעקבתא דמשיחא –

שכן, עיקר העבודה

בדורנו זה אינה במוח

ולב, כו', כי אם, עבודה

בפועל ממש, מתוך

מסירת-נפש

ובכלל – מכיון שכבר "כלו כל הקיצין", אינו מובן כלל מה עושים יהודים בגלות?!!... דבר הכי מופרך!

ידוע הפתגם שיהודי הוא "קבלת-עולניק", ובנדו"ד – כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: "לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב כו' אבינו מלכנו ית' הגלנו כו"!!

אבל, השאלה היא – כיצד יערב ליהודי ("ווי קען אים איינגיין") הישיבה בגלות, אפילו כשהקב"ה נותן לו בני חיי ומזוני רויחי, במעמד ומצב ד"אותותינו לא ראינו אין גו' אתנו יודע עד מה", כאשר ביהמ"ק וקדש הקדשים אינו בגלוי בדי' אמותיו?!!...

ושאלה גדולה יותר – בנוגע לתורה: התורה מצווה ליהודי לומר בתפלת מוסף דיו"ט: "גלינו מארצנו כו' ואין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחוות לפניך כו' בבית בחירתך כו' מפני היד שנשתלחה במקדשך".

ואפילו אם הקב"ה נותן לו בני חיי ומזוני רויחי – במה נחשב הוא ל"סעודת שלמה בשעתו", אשר, על-פי פסק-דין התורה בנוגע לחיוב דנתינת מזון לפועל פשוט, הרי, "אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו – "בשעתו" דייקא, "בעת מלכותו (דמלך והדיוט הוה)", במעמד ומצב ד"וישב שלמה על כסא ה" – "לא יצאת ידי חובתך עמהן שהן בני אברהם יצחק ויעקב"! ומכיון שענין זה נאמר בתור פסק-דין להלכה בפועל, הרי מובן, שהכוונה היא ל"סעודת שלמה בשעתו" בגשמיות כפשוטו!

זאת ועוד: בנוגע לנמשל, חיובו של הקב"ה לכל אחד ואחד מישראל – הרי זה לא רק במזון בלבד (כמו במשל, שהשוכר את הפועלים חייב רק לזונם, אבל אינו חייב לתת להם לבוש ובית ואשה כו'), אלא גם בכל המצטרך להם, לבוש ובית ואשה כו', כלומר, שעל-פי דין חייב הקב"ה לתת לכאו"א לא רק "מזוני רויחי", "כסעודת שלמה בשעתו", אלא גם כל המצטרך לו, ובכללות – בני חיי ומזוני רויחי, ובכולם רויחי, בתכלית השלימות והתענוג, "כסעודת שלמה בשעתו"!

ובמקום זה – נמצאים במצב של גלות, וכך הולך ונמשך למעלה מ-1900 שנה, ואין פוצה פה ומצפץ!...

אפילו אם מתפרצים פעם ב"צעקה", בשיר וניגון, בקאפיטל תהלים כו' – אין זה נחשב לגבי חומרת מצב הגלות, כאשר כל בנ"י, הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם וכל אשר להם, נמצאים בגלות, כולל – כל בני שבכל הדורות שלפנ"ז, אשר, גם כשנמצאים במקום ודרגא הכי נעלית בגי"ע כו', לא יערב להם ("עס קען זיי ניט איינגיין"), בראותם שבניהם ונכדיהם וניניהם כו' נמצאים בגלות קרוב לאלפיים שנה... ונוסף לזה, נמצא גם הקב"ה בגלות, "שכינתא בגלותא", ובמילא, לגבי מצב חמור כזה, – במה נחשב כל ה"שטורעם" אודות ענין הגאולה?!!...

הצלה.

"זבעת היא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר"

זה הזמן לרשום כל ילד וילדה לספר התורה של ילדי ישראל

Children's Sefer Torah

הוועד לכתובת ספר-התורה של ילדי ישראל ע"י ועד רבני חבידי באתיק ת"י
www.kidstorah.org 03-9607358 • 72915 תל אביב

לוח שבועי

שבוע דפרשת אמור - בהר-בחקותי

זמני החג	זמני החג	שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
6:49	ירושלים	8:08	7:32	12:52	12:37	9:14	9:09	5:36	5:42	יום שישי, ו' סיון (יו"ט)
7:13	תל אביב	8:08	7:33	12:52	12:37	9:14	9:09	5:35	5:41	שבת קודש, ז' סיון (יו"ט ב')
7:14	חיפה	8:09	7:33	12:52	12:37	9:13	9:09	5:35	5:40	יום ראשון, ח' סיון
7:49	ניו יורק	8:10	7:34	12:52	12:37	9:13	9:08	5:34	5:40	יום שני, ט' סיון
9:08	פריז	8:11	7:35	12:52	12:37	9:12	9:08	5:33	5:39	יום שלישי, י' סיון
8:28	לונדון	8:12	7:35	12:52	12:37	9:12	9:08	5:32	5:39	יום רביעי, י"א סיון
5:44	סידני	8:13	7:36	12:52	12:37	9:12	9:08	5:31	5:38	יום חמישי, י"ב סיון

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

זמני השבת		
יציאה	כניסה	
8:11	6:50	ירושלים
8:13	7:14	תל אביב
8:14	7:15	חיפה
8:56	7:50	ניו יורק
10:27	9:09	פריז
9:54	8:30	לונדון
5:40	4:43	סידני

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי ו' סיון	פרק ו-ח.	פרק יז.	מ"ע כג. מל"ט עב. מ"ע לב. לו.
שבת ז' סיון	פרק ט-י. הלי ביאת המקדש .. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יח.	מ"ע לג. מל"ט סז. מ"ע לה. מל"ט פג. פד.
ראשון ח' סיון	פרק ב-ד.	פרק יט.	מל"ט סח. קסה. מ"ע לא. מל"ט עז. עח.
שני ט' סיון	ה-ז.	הלי תמידים ומוספין.. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ט עה. עו. מ"ע כד. מל"ט סט. ע. עא.
שלישי י' סיון	פרק ח-ט. הלי איסורי מזבח.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ב.	מל"ט עד. מ"ע סא. מל"ט צא. צב. צג.
רביעי י"א סיון	פרק ב-ד.	פרק ג.	מל"ט צד. צח. מו. צז. מ"ע פו.
חמישי י"ב סיון	פרק ה-ז.	פרק ד.	מ"ע ט. מל"ט ק. צח. מ"ע סב. מל"ט צט.
שישי י"ג סיון	הלי מעשה הקרבנות .. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ה.	מ"ע סג. מל"ט קמו. מ"ע סד.

תזכורת:

הננו לעורר את הציבור שבשנה זו צריך להכין בערב החג "עירוב תבשילין"

גם בעלי השכל נדרשים
לפיתוח ההכרה, כי עיקר
התורה היא חכמת השם
שלמעלה מתפיסת אנוש.
ברוח זו, אומרים אחת
לאחת את כל תרי"ג
מצוות התורה, ומחדירים
למוח אשר גדול התלמוד
המביא לידי מעשה

לקבל את התורה בכלים ד"תיקון"

שלמעלה מתפיסת אנוש. ברוח זו, גם אומרים אחת לאחת את כל תרי"ג מצוות התורה, ומחדירים למוח אשר גדול התלמוד המביא לידי מעשה.

כך מקבלים את התורה בכלים ד"תיקון".

גם לי"מבצע משיח" יש את ה"תיקון" שלו. לא מדובר בנוסח קבוע ומוגדר, אבל העיקרון זהה: לוקחים את ההתחלה והחיתום. את ההכרזה כבר בשנת תשי"א כי דורנו דור השביעי, הוא הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה. קביעת עובדה, כי אין לכוחותינו, בחירתנו או רצוננו, כל השפעה בהחלטה אלוקית זו, כי זה תפקידנו ויהי מה. והחיתום בשיחות תשנ"א-ב, בהן נאמר "לעיני כל ישראל" כי כעת הושלמה העבודה. יש להתמקד בעבודה היחידה של קבלת פני משיח, ובעצם לא נותר לנו אלא לפקוח את העיניים ולראות בהתגלותו.

וכך ממשיכים בכלל ובפרט. עוברים על ה"תורה שבכתב" בשיחות הקודש והמאמרים, המסיימים כולם ב"ממש" עם כל הרמזים. על ה"תורה שבעל-פה", הכוללת גם את היחידויות וחלוקות-הדולרים, שכן "משיח איז און היו וויי" (כ"ו אד"ר תשנ"ב). עוברים על ה"אידרא-רבא", הרואה את חזות הכל בחיבות ואהבה ("אנן בחביבותא תליא מילתא") – התקשרות והתמסרות לרבי מתוך חיות ותענוג, ביחד עם אהבת-ישראל ואהבת-אחים בין החסידים (שבת ויקהל תשנ"ב!!!).

ובאופן מושלם, אחת מהנה לא נעדרה, אומרים ומשננים את כל ה"מצוות" – מההוראות המפורשות של הרבי לא מחסירים ולו הפרט הקטן ביותר. עשו כל אשר ביכולתכם, לימדו ענייני גאולה ומשיח, הקהילו קהילות ברבים ללימוד זה, הכריזו כי הנה זה משיח בא, פרסמו כי יש נביא לדור, הודיעו בשער בת רבים כי החלה כבר פעולתו של משיח אפילו על אומות העולם.

גוט יום טוב! קבלת התורה בשמחה ובפנימיות, וקבלת פני משיח ברוב שירה וזמרה!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ב ליל שבועות, מתאספים המון בית ישראל ל"תיקון ליל שבועות". מנהג זה, נשאר כמותכונתו בעיקר אצל עדות הספרדים והחסידים. ה"עולמישע" הקפידו עליו פחות. "עדיף לנצל את הזמן ללמוד דף גמרא", אומרים שם. אם אפשר ללמוד תורה בעיון ובהעמקה, אוסף של פסוקים ובקשות מתאים לפשוטי העם, לאו דוקא ל"בני תורה";

– בביקור הרבנים הראשיים באה"ק אצל הרבי, הועלתה שאלת הרש"ש מדוע נאמר בגמרא "מבטלין תלמוד תורה ובאין לשמוע מקרא מגילה", הרי קריאת המגילה עצמה היא לימוד. הגיב על כך הרבי בחינך: "כשראיתי לראשונה את שאלתו של הרש"ש – היה הדבר תמוה בעיני: הרש"ש הי' דר בוילנא – מבצרם של הישיבות הליטאיות, ובכן, תארו לעצמכם שיכנס משהו לישיבה, ויכריז: "שמעו רבותי, הבה 'למד' מגילה (מגילת אסתר)" – איש מן הלומדים לא הי' מקבל "הצעה" זו! צריכים ללמוד "חושן משפט", "רמב"ם", "מסכת יבמות"; אבל "מגילה" – הלזה יקרא "תלמוד תורה"?!...."

כל שכן ב"תיקון". מילא במגילה, כאשר לומדים ספר בתנ"ך כסדרו מתחילתו לסופו. אבל לקרוא שלוש פסוקים מההתחלה ומהסוף, משנה מפה ומשנה משם, קטעים סתומים מספר הזוהר – "הלזה יקרא תלמוד תורה"?!....

ומהי אכן התשובה לכך? מוסבר בחסידות ומבואר היטב בשיחות הרבי מלך המשיח, כי העצם והעיקר של כל דבר מתבטא בצורה מודגשת בפתיחתו ובסיומו. "הכל הולך אחר החיתום" אומרים חז"ל, ו"נעוץ תחילתן בסופן". הפתיחה, השורות הראשונות, ואפילו שם הדבר, חייב להכיל בקיצור נמרץ, "כותרת" של תוכן הדברים. וכך גם הסיום צריך להוות "סך הכל", סיכום חד וברור של המסר.

מעבר לכך, טמונה הוראה דווקא באמירת ה"תיקון" ולא בלימוד. אמירת אותיות התורה כשלעצמם. כך למדים כי העיקר בתורה הוא ה"נעשה" שלפני ה"שמע", קבלת-עול וביטול כגישה הנכונה לקבלת התורה – השרירה וקיימת גם לאחר הלימוד וההבנה. גם בעלי השכל נדרשים לפיתוח ההכרה, כי עיקר התורה היא זאת שאינה מושגת בשכל אנושי, אלא נשאר חכמת השם

פתגם השבוע בענייני גאולה

לעתיד לבוא, תשתנה צורת הלימוד: כיום, לימוד והבנת רעיון נעשים באמצעות השמיעה. תלמיד שומע מרבו פרט אחר פרט, עד שבסיומו של ההסבר כולו נעשה הנושא ברור ומובן בשלימותו. אבל משיח ילמד באופן של "ראייה"! כשאדם רואה דבר, הרי כבר ברגע הראשון נקלטת במוחו התמונה כולה.

בדומה לכך מסופר על האריו"ל, שפעם ישן בצהרי יום השבת. כאשר קם, סיפר כי משמים גילו לו דברי-תורה כה רבים ונפלאים עד שכדי ללמדם ולהסבירם לאדם אחר יהיו דרושים לו שמונים שנה!

בשיטת לימוד זו, יצליח המשיח ללמד את כל העם כולו תורה. הוא ימחיש באופן של ראייה את דברי התורה כפי שהם, וכמו שכתוב: "וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר".

(מעובד ע"פ מאמר ד"ה הנה ישכיל עבדי תשי"ז)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

יש תחת ידי כתב יד אדמו"ר האמצעי, וכתוב שם שהוא מבטיח למי שיהי' נייעור בליל שבועות כל הלילה שיזכה לכתר תורה. ואדמו"ר האמצעי הי' פוסק (ועמד כ"ק אדמו"ר על רגליו ואמר:) הקשיבו יהודים! בליל שבועות צריכים להיות ערים. (ואחר כך ישב ואמר:) הכונה היא אכן שיהיו ערים. פשוט לא לישון.

(תורת שלום' ע' 3 - תרגום חפשי)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

אלו ששומרים את השיעורים של "היום יום" (= שיעורי החת"ת) באפשרותם לגשת באופן אחר לקבלת התורה: הרי אתמול סיימו את החלק הראשון של התניא (=לפי המורה שיעור של שנה מעוברת, מסיימים את החלק הראשון בתניא בערב חג השבועות).

(ספר המאמרים תשי"א' ע' 273 - תרגום חפשי)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"מ"א

שבועות הוא יום ההילולא ויום ההולדת של דוד המלך. על דוד כתוב: "דוד מלך ישראל חי וקיים". וכן כתוב עליו: "ועבדי דוד נשיא עליהם", שזה מדבר על ימות המשיח.

במילא יש לפסוק שייכות לשניהם, הן לדוד והן למשיח. והרי הענין של ביאת המשיח הוא משאלת לבבו של כל יהודי, וממילא יש בכוחו של כל יהודי למלא משאלה זו.

(לקוטי שיחות' חלק ב' ע' 569 - תרגום חפשי)

כ"ק אדמו"ר הזקן

עיקר התורה הוא להיות בבחינת ביטול, וכמאמר: "ונפשי כעפר לכל תהי' - ואזי דוקא - פתח לבי בתורתך". ולכן ניתנה התורה על הר סיני - הנמוך שבין ההרים - שהוא ענין השפלות שאינו מגביה את עצמו.

אך צריך להבין, אם כן, למה הי' צריך דוקא להר?

אך הענין הוא, כי באמת עם היות שצריך כל אדם להיות שפל במאד, מכל מקום צריך התחזקות וקצת הגבהה. כמו שכתוב: "ויגבה לבו בדרכי ה'". כי אם לא הי' בבחינת הגבהה כלל, לא יערב לבו לגשת אל העבודה, באמרו - מי אנכי ומה עבודתי.

(לקוטי תורה' במדבר טו, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

איש חכם שאומר דבר חכמה, אין מקבלים דבריו, גם שהוא דבר חכמה אמיתית, אם אינו מביא רא' לדבריו מן המקרא בתנ"ך. ולכאורה לשם מה צריך חיזוק אם דבריו אמיתיים מצד עצמם? אלא, לפי שהתורה נקראת אמת, שמאמת כל דבר אמת. וכל דבר חכמה אין לה קיום ותוקף על אמיתתו רק על ידי מופת ורא' מן המקרא, שאז הוא ודאי אמת לאמיתו.

(עטרת ראש' ע' 28)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

חג השבועות נקרא כך, על שם שבעת השבועות שסופרים לפניו. ואף על פי שהשבעה שבועות כבר חלפו קודם החג, בכל זאת נקרא החג על שם אותם שבועות - כיון שיום זה כולל בתוכו ממש את כל שבעת השבועות הנ"ל, שהרי השער הנו"ן המתגלה בחג, כולל בתוכו כל המ"ט בחינות שלמטה ממנו.

(אור התורה' דרושים לחג השבועות ע' ריא)

כ"ק אדמו"ר מהרי"ש

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ אמר: הסבא (כ"ק אדמו"ר מהר"ש) אומר שאפילו צדיק גמור המתבטל מתלמוד תורה מחמת חלישות הגוף, צריך לעשות תשובה שלימה מעומק הלב.

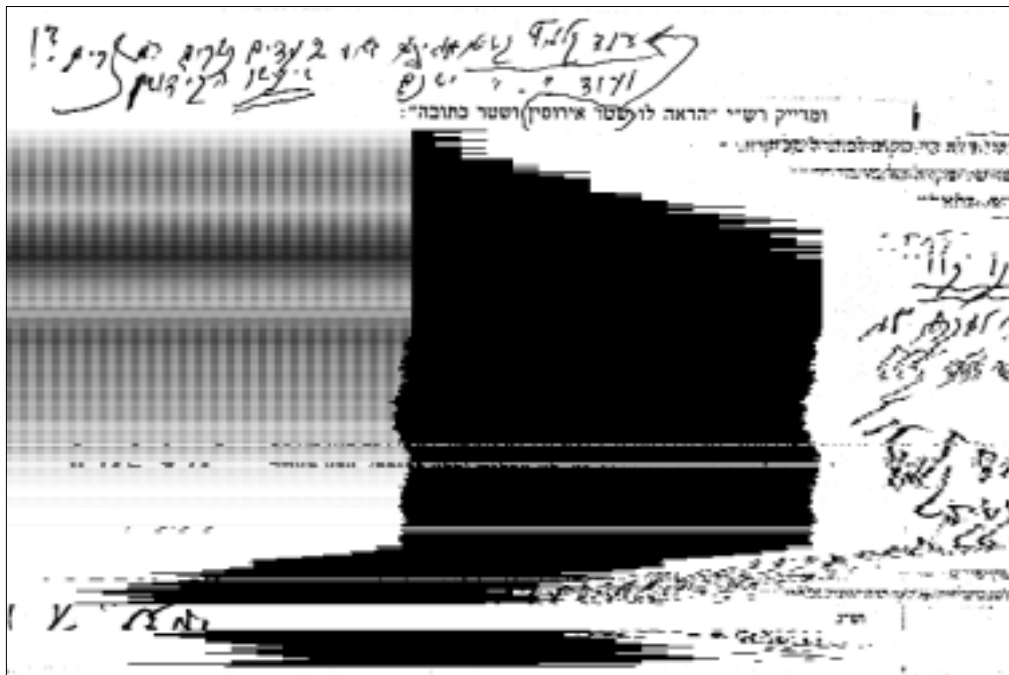
מאמר זה אמרו הסבא לפני עשרות מנינים אורחים בעלי בתים. ומאות חסידים, רבנים, שוחטים, בני תורה, בעלי בתים וחסידים פשוטים חוזרים עליו, ועל כולם משפיעה אימרה קצרה וחריפה זו תנועה של תשובה, בכל אחד בהתאם לערכו.

(לקוטי דיבורים' ע' קפג - תרגום חפשי)

- פרסום ראשון -

אירוסין לפני מתן תורה

בקשר עם חג מתן תורה, הננו מביאים בזה את הערותיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הנחה מהתועדות ש"פ ויחי תשמ"ז. השיחה עסקה בביאור דברי רש"י (פרק מח פסוק ט) שיוסף הראה ליעקב "שטר אירוסין ושרט כתובה" – שלכאורה לפני מתן תורה לא הייתה כתובה. הרבי ביאר את העניין בקצרה, והמניחים לא ירדו לסוף דעתו של הרבי. בשבת פרשת שמות ביאר הרבי את העניין בארוכה, והביאור השלם הוגה ויצא לאור בליקוטי שיחות (חלק ל' ע' 241).

<p>מראים ומשמיעים משיח</p> <p>חדש: ספר - "התקשרות בחוויה אישית." מאת שרה דובז'נסקי</p> <p>40 ₪. משלוח 15 ₪.</p> <p>אמדיקות לרכב אחילצות משיח</p>	<p>הפצה עולמית</p> <p>מחירים</p> <p>שלט מואר: 490 ₪.</p> <p>מערכת הגברה: 770 ₪</p> <p>ערכה כוללת: 1101 ₪</p> <p>שלט מואר לבית: 380 ₪.</p> <p>משלוח: 75 ₪.</p>	<p>מזצרי משיח</p> <p>לפרטים והזמנות שמרי' הראל טלפון: 053 952770 Email: m_moshiach@bezeqintnet</p>
---	--	---

הכוננו! הכוננו! הכוננו! הכוננו! הכוננו!

ישיבת קיץ בארה"ק

ינבהלתי בקבלת ידיעה מן הצד,
אשר נותנים... חופש להתלמידים
מתחלת חודש מניא, ולפלא על
הקסיד אפילו - בכגון דא, ביטול תורה מבהיל.

...אבל בגוגע ללימודי קודש, צריך להיות
ביהיס למלאכה פתוח כל השנה כולה..."

[אגרות קודש חי"א, עמ' רצב]

קיץ ה'תשס"ב

פרטים יבואו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

האדון הוא אדון אבל לא שלי...

חלק אחרון משיחת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע בחג הפסח תרצ"ד • השיחה נרשמה בכתב יד קודשו, ועד לפירסומה עברה חמש מהדורות של הוספות ותיקונים בכת"ק אדמו"ר מהוריי"צ, וכן הגהות בכת"ק כ"ק אדמו"ר מה"מ • לפנינו תרגום ללשון הקודש של המהדורה הסופית (מתוך לקו"ד בלה"ק ח"א ע' 195 ואילך), לצד צילומים מהמהדורות הראשונות – בפירסום ראשון

הביא לדפוס הרב שלום יעקב חזן

לא. אין לנו כל כך הרבה מוח להבין וכוח שיתן לנו יכולת להלל ולשבח את השי"ת על המתנה הגדולה שהוא יתברך ויתעלה העניק לנו, חסידי חב"ד בהתגלות מורנו ורבנו הגדול, האדם הגדול בענקים שהקים עולה של עבודת החסידות.

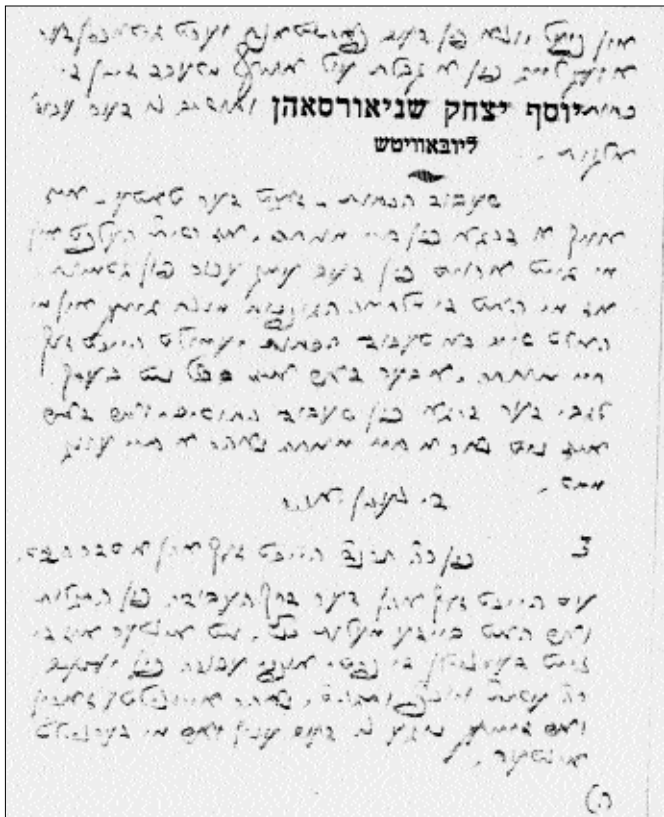
מרועה אחד ניתנו. כל התלמידים קיבלו ממורנו הרב המגיד, אך כל אחד מן התלמידים הקדושים פתח שער מיוחד ויסד דרך סלולה לרבים, כדי שלרבים הפשוטים תהיה היכולת להגיע לשער השמים.

מורי החסיד הרשבי"ץ ז"ל היה – בשנת תרכ"ח-תרל"ב – שדי"ר מטעם הוד כ"ק אדמו"ר מוהר"ש בערי רוסיה הקטנה. כשהיה בעיר קרמנצ'יג וחזר שם דא"ח, בא לשמוע אותו גם אחד מגדולי חסידי וואהלין – שמו החסיד ר' אהרן – יהודי למדן וחסיד.

בשבת נערכה קידושא רבה, ונתאספו כל הנכבדים החסידיים באותה התוועדות נכחו המשכילים הידועים בתוככי חסידי חב"ד, ר' דוב מאסייעוו, רח"ד ווילנסקי וכן חסידים ידועים מחסידי וואהלין.

כל המסובים, הן חסידי חב"ד והן חסידי וואהלין, היו אנשים בעלי דעה רחבה בידיעת החסידות וגם בעלי עבודה, ולמרות שהיו חלוקים בדיעותיהם, וכל אחד מהם – מחסידי חב"ד ומחסידי וואהלין – היה נלהב לדרך שלו, היו מכל מקום אוהבים נאמנים ולכל אחד מהם

המהדורה השניה של השיחה בכתי"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י צ

המהדורה הראשונה של השיחה בכתי"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י צ

ילוה אותו עד ביעשנקוביץ. כידוע היה ר' בנימין בעל חושים נפלאים ועמקן גדול. הוא שהה ימים מספר בויתבסק והחליט ללוות את הרה"צ הרב שלמה עד לביעשינקוביץ.

בדרך בין ויטבסק לביעשינקוביץ ציווה הרה"צ הרב שלמה לעגלון לעצור בין השדות, כי רצה להתפלל מנחה. הרה"צ הרב שלמה ירד מהעגלה אך לא היו לו מים לנטילת ידיו לפני התפילה.

התיישב הרה"צ הרב שלמה שוב בעגלה ונכנס לדביקות, ובתוך כך החלו הסוסים לדבור במהירות בדרך צדדית ולא ניתן בשום אופן לעצור אותם. הם המשיכו בריצתם עד שהגיעו לנהר קטן.

הרה"צ הרב שלמה חייד, ירד מהעגלה, נטל ידיו והתפלל מנחה.

ר' בנימין קלעצקער אם כי לא היה יכול לקבל התלהבותו והתפעלותו הגדולה של הרה"צ הרב שלמה בתפלתו, בכל זאת הסב לו הדבר קורת רוח מרובה.

אחרי מנחה התיישב הרה"צ הרב שלמה שוב בעגלה, ולא ידעו לאן לנסוע. העגלון אמר שאין הוא מכיר את הסביבה. ציווה הרה"צ הרב שלמה שהסוסים יסעו באופן הפשי כרצונם. הסוסים המשיכו לרוץ עד שעלו על דרך המלך. כשהגיעו לפונדק ירד הרה"צ הרב שלמה לשם, התפלל ערבית, ערך תיקון חצות,

ר' זאב וואלף, לבין רבנו הזקן בחדרו של רבנו הזקן, המלים הקשות ביותר שאמר אז הרה"צ ר' שלמה לרבנו הזקן – הם ענין עיקרי, ואינו סיפור של בדרך אגב, לכן לא ידובר על כך כעת, אלא נספר את הנוגע לענינו.

לב. הרה"צ הרי זאב מוזיטומר נשאר אז בליאזנא קרוב לשלושה חדשים. ישנם סיפורים שסיפר הרבי האמצעי מאותה תקופה בה שהה הרה"צ הרי זאב מוזיטומר בליאזנא. ואילו הרה"צ הרב שלמה עזב את המקום.

כשהרה"צ הרב שלמה היה צריך לנסוע מליאזנא, שלח רבנו הזקן כמה אברכים מתלמידי חדר ב' ללוותו. בין המלווים היה גם ר' בנימין קלעצקער. בדרך נסיעתם שימשו את הרה"צ הרב שלמה בהדרת כבוד גדולה ביותר. והרה"צ הרב שלמה הבין היטב שלבד מה שהם – תלמידי רבנו – מייקרים אותו מצד עצמו, הרי זה בעיקר מפני שרבנו הזקן מילא את ידם לשמשו.

בדרך נסיעתם בילו בדברי תורה בנגלה, קבלה, חקירה וחסידות, והרה"צ הרב שלמה היה בהתפעלות גדולה מעומק ידיעתם.

הרה"צ הרב שלמה נסע לביעשינקוביץ והאברכים חשבו לנסוע אתו רק עד ויטבסק. בבואם לויטבסק אמר הרה"צ הרב שלמה לר' בנימין קלעצקער שיחזיק לו טובה אם

היתה הדרת הכבוד הגדולה ביותר בפני הרבי של השני. בין כל החסידים – חסידי חב"ד וחסידיו וואהלין ופולין – היתה ידועה אימרתו של החסיד המפורסם ר' בנימין קלעצקער – "פאן טאָ פאָן".

כשהרה"צ הרמ"מ מויטבסק נסע לארץ ישראל, בחרו תלמידי הרב המגיד את רבנו הזקן למנהיג כללי, בשאלה הכללית, איך להתנהג עם המתנגדים לתורתו של מורנו הבעשיטי ותלמידו הרב המגיד.

באסיפה כללית אחת של התלמידים הקדושים צדיקי וואהלין, בשנת תקמ"ב או תקמ"ג, החליטו החלטה מסויימת בקשר לגזירה הקשה שגזרה נגד החסידים.

האסיפה של תלמידי הרב המגיד קיבלה הצעה איך לבלום גזירה זו. בגלל סיבה מסויימת לא נכח רבנו הזקן באותה אסיפה, והאסיפה בחרה בשני שלוחים מתוך החבריא, לנסוע אל רבנו הזקן ולמסור לו הצעת האסיפה.

שני הנבחרים היו הרה"צ ר' שלמה מקארלין והרה"צ ר' וואלף מוזיטומר. שניהם נסעו לליאזנא אל רבנו הזקן לבקשו בשם האסיפה להשתתף בהחלטה האמורה.

הצעת והחלטת האסיפה האמורה של החבריא הקדושה והויכוח הגדול שהתפתח, בין שלוחי האסיפה, הרה"צ ר' שלמה והרה"צ

התפלל שחרית ולעת מנחה הגיעו לביעשינקוביץ.

לג. היה זה ביום החמישי, ולא היתה שום אפשרות של נסיעה חזרה לליאזנא לשבת, ורי בנימין נשאר לשבות בביעשינקוביץ.

חסידי רבנו הזקן בביעשינקוביץ בראותם עד כמה רבנו הזקן מוקיר את כבודו של הרה"צ הרב שלמה, ששלח אתו את נכבדי תלמידיו – כי הרה"ח ר' בנימין היה כבר מפורסם כאחד מחשובי התלמידים – החלו גם הם לחבב את הרה"צ הרב שלמה ולכבדו.

עוד בתקופה שהרה"צ הרב מנחם מענדל היה בהורודוק, היה הרה"צ הרב שלמה מקארלין מבקר בערים שונות בגליל ויטבסק, כמו ביעשינקוביץ, ציאשניק, לעפלי, ובכל מקום היה שוהה זמן מסוים.

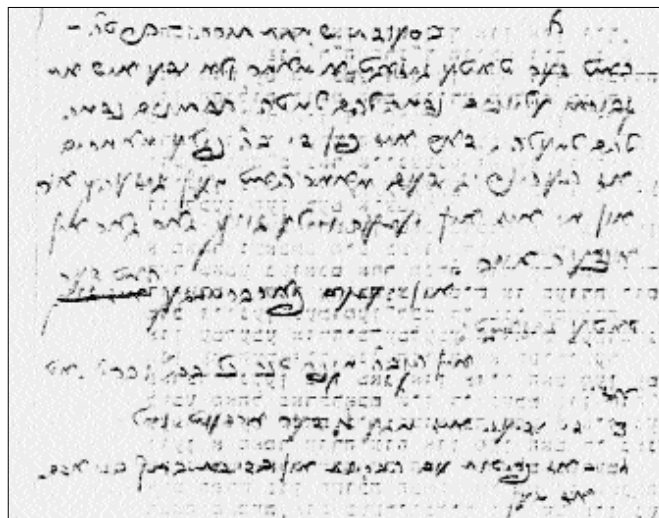
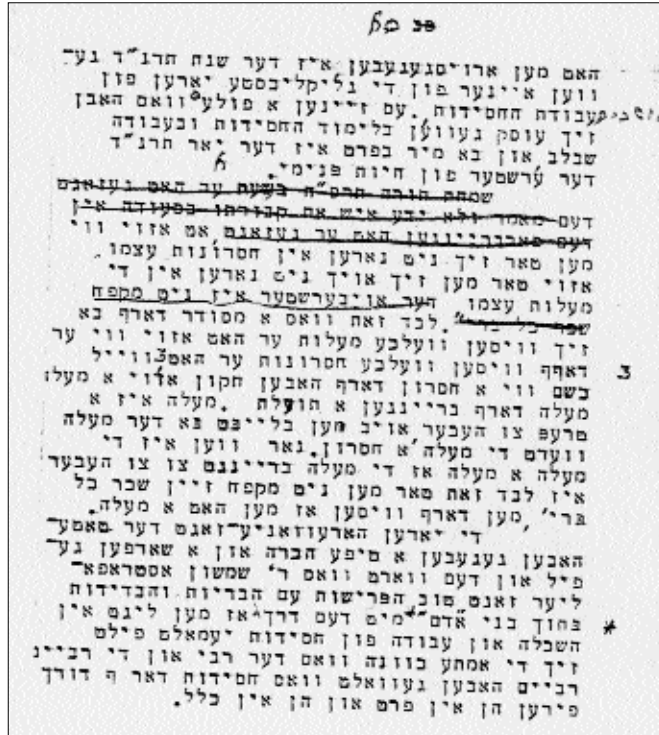
באסיפת תלמידי הרב המגיד שהתקיימה לפני נסיעתם של הרה"צ הרב מנחם מענדל מויטבסק והרה"צ הרב אברהם מקאליסק לארץ ישראל, חילקו את המדינות, ומדינת ליטא ורוסיה הלבנה (פלכי מוהילוב וויטבסק) נמסרו לרבנו הזקן.

האסיפה נתנה רשות מיוחדת להרה"צ הרב שלמה לבקר בשלש הערים ביעשינקוביץ, ציאשניק, וליעפלי כדרכו מאז ומקדם.

במשך הזמן רצה הרה"צ הרב שלמה לקבוע את מקומו בביעשינקוביץ, אך רצה לקבל את הסכמתו של רבנו הזקן על כך.

רבנו הזקן הסכים, אלא שהתנה שלשה תנאים שהיה על הרה"צ הרב שלמה לקבל על עצמו:

- (א) שלא יבטל את הלומדים והחריפים בלימוד הנגלה.
- (ב) שלא יבטל את בעלי יראת השמים הטבעית.
- (ג) שיקבע בין מקושריו חובת היגיעה בעבודת השם, שלא כפי השיטה שאלה המקושרים אל הצדיק בוטחים בעבודת הצדיק שהוא יעלה אותם בעבודתו, אלא שהוא – הרה"צ הרב שלמה – יטיל חובה על

המהדורה השלישית של השיחה עם הגהות והוספות מכ"ק אדמו"ר מהור"צ

המקושרים אליו, לעסוק ביגיעת בשר ונפש בידיעה שכלית ועבודה שבלב.

זהו אכן ההבדל הכללי בין חסידות וואהלין ופולין לחסידות חב"ד, שרבנו הזקן יסד את דרך העבודה בעבודת המוח והלב, שכל אחד כפי יכולתו מוכרח להתייגע, ביגיעת בשר ויגיעת נפש, על השגה אלקית, ולהתאחד כל כך עם הענין עד שהדבר יורגש בפנימיות בלב, ואשר התפעלות הלב תבוא מצד השגת המוח.

הרה"צ הרב שלמה הסכים רק לשני

התנאים הראשונים, ואילו על התנאי השלישי לא הסכים, שיטתו היתה שהמקושרים אל הצדיק מתעלים על ידי עבודתו של הצדיק, על המקושרים להיות רק בהתעוררות חזקה ובקיום התורה והמצוות ולהיות מקושרים אל הצדיק.

ומרגלא בפומיה של הרה"צ הרב שלמה:

– ואל בינתך אל תשען – לעסוק במה שלא תוכל להשיג, וצדיק באמונתו ובדבקו בה' יחיה את כל המקושרים אליו.

לד. יומיים לאחר השבת, התהלך עדיין ר' בנימין כמבולבל ממש מן העבודה הגדולה שראה, שמע והרגיש בהיותו אצל הרה"צ הרב שלמה, ורעיון החל לנקר במוחו להישאר זמן ידוע אצל הרה"צ הרב שלמה.

כשכנס החסיד ר' בנימין אל הרה"צ הרב שלמה לקבל ממנו ברכת הפרידה, עיכבו הרה"צ הרב שלמה שעות אחדות והפציר בו להישאר אצלו וגילה לו סודות נפלאים וגילויים נעלים.

לבסוף אמר לו הרה"צ הרב שלמה שעל ידו יתקרב יותר לשיטת רבו, רבנו הזקן, והוא – הרה"צ הרב שלמה – יקבץ קבוצת אברכים שיהיו כלים ראויים לקבלת דרך עבודה זו, והבטיח לו עוד הבטחות גדולות של גילויים נעלים.

החסיד ר' בנימין האזין לכל מה שאמר לו הרה"צ הרב שלמה, וענה לו: "פאן טאָ פאָן נאָ נייע מאָי, חלאָפּיעץ טאָ חלאָפּיעץ נאָ נייע טוואַי" [=האדון הוא אדון אבל אינו שלי, העבד – כוונתו על עצמו – הוא עבד אבל אינו שלך], ונסע חזרה לליאזנא.

תשובתו של ר' בנימין היתה הוראה לחסידים אמיתיים. כל אחד שהיה מקושר לרבו ידע שרבו של חברו הוא שר אבל אינו שלו. דרך זו הביאה חיזוק כללי בעבודה בדרכי החסידות.

בשעת ההתועדות בקרמנצ'וג, משהחל החסיד ר' אהרן הנ"ל לחלק יחוסים, שבוואהלין היו הרבה יותר צדיקים מאשר בליטא, אמר לו מורי הרשב"י: בד עושים

מפשתן, הפשתן צומח בשדות, שם גזרה ההשגחה העליונה שהפשתן יצמח.

בלי פשתן אי אפשר לייצר בד, אך בעצם העבודה כיצד לייצר את הבד מהפשתן ישנם אופנים שונים. העבודה הטובה ביותר היא בחוף לארץ, כמו הולנד, שכן שם יש להם מכוונות טובות המנקות את הפשתן מכל הסיגים והפסולת, והמכוונות שלהם אורגות את הבדים הטובים ביותר. בחוף לארץ, היכן שנמצאות אותן מכוונות גדולות, שם יודעים את החשיבות האמיתית של הפשתן ביצירת בדים חזקים ויפים.

מורי החסיד הרשב"י לא אהב לפרט את הנמשל. על כל ענין היה אומר משל והיה מתאם את המשל בצורה כל כך עדינה ומדוייקת, שהנמשל היה מובן היטב בדרך ממילא.

לה. כמאה שנה עברו מאז החל רבנו הזקן לגלות את תורת החסידות, עד לשנה בה החל אבי ללמוד חסידות – בשנת תרל"ג – תקופה של מאה שנה בה נתגלתה תורת חסידות חב"ד על ידי כ"ק אבותינו ורבבותינו הקדושים וצוקלה"ה נבגי"מ זי"ע בהתגלות מסודרת.

עשר שנים למד ועסק אבי בעבודת החסידות בחיי אביו, הרבי מוהר"ש – תרל"ג-תרמ"ג – משנת תרל"ה – בגיל 14 שנה – ישנם כבר כתבים משלו. הנחות ממאמרים ששמע מהסבא. ובמספר רב של מאמרים – משנת תרל"ו – רשומים ביאוריו. רשימת שאלות ששאל את הסבא ותשובות הסבא וכן רשימות של "יחידות".

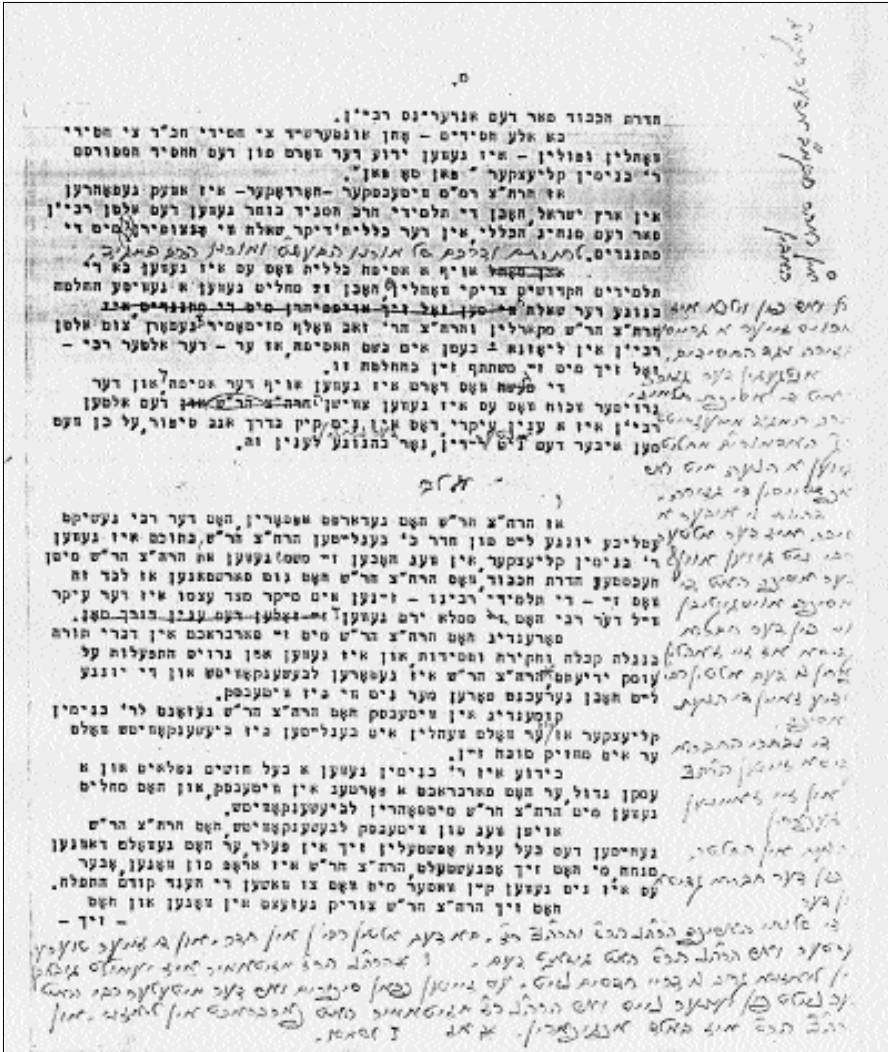
חיות של טוב-טעם מיוחדת מורגשת במאמרי אבי שנכתבו בשנותיו הצעירות – תרל"ו-תרל"ז – אלה הם מאמרי עבודה, כל ענין חדור בהרגש של יראת שמים ובכל אימרה מורגשת העבודה שבלב.

קיץ תרס"ח במרינבאד – באחד הטיולים שטיילתי עם אבי – סיפר לי אבי, ששנה לפני הבר מצוה שלו שאל את הסבא, כיצד לומדים באופן שהלימוד ישפיע הלכה למעשה.

כשאמר לו הסבא איך לומדים, החליט ללמוד דיני "אורח חיים" הנוגעים לפועל ממש, ולאף בהם את גופו, שהגוף עצמו יהיה מורגל לקיים דינים אלה, על דרך האמור במודים דמנפשיה כרע.

בשיחת השכלה עמוקה מיוחדת, הסביר אז אבי את ההבדל שבין שעבוד הכוחות לשעבוד החושים. כדי להסביר זאת, דיבר על השוני המהותי בין כוחות וחושים, מהי מהות הכוחות ומהי מהות החושים.

אף שהמספר הכללי של כוחות הנפש הוא

המדהורה החמישית של השיחה עם הגהות והוספות מכ"ק אדמו"ר מהור"י צ'

הוא שם התואר. יש שמזכירים "כוח" או "חוש" ואין זה שם התואר כי אם שם המושאל, ש"כוח" שואל מה"חוש" את השם "חוש", וה"חוש" שואל מה"כוח" את השם "כוח". ויש גם שמשתמשים בשם "כוח" או "חוש" ואין זה אלא שם הכינוי בלבד.

שהיתי אז במריענבאד כעשרה ימים, ובכל טיול שטיילתי עם אבי, היתה שיחה. הטיולים הראשונים עברו בהסברה תוך דוגמאות של שני העיניים, שם המושאל ושם הכינוי ומה ההבדל בין מושאל לכינוי.

לו. שעות הטיול, שהקיפו קרוב לאחת עשרה שעות, היו הקדמה בלבד לענין, שעיקר ותכלית העבודה הוא ההנחה העצמית בקבלת עול.

ברם, על קבלת העול להיות "בכ"ן" ו"פועל

עשרה, עשרה כוחות הנפש, גי שכליים וז' מדות, הרי הם עשר גדרים שבכל אחד מהם – כמה ענפים כוללים, סוגים רבים, כשכלל אחד מהם יש פרטיו וענפיו. החושים הם במספר חמשה, אבל הם רק כוללים. במשך ארבע שעות טיול דיבר אבי על ההבדל בין הכוחות והחושים במהותם העצמי.

אז, הסביר אבי את ההבדל הכללי בין כוח ליכולת, ואמר שהחוקרים בחקירה שכלית אינם יודעים היכן הגבול האמיתי בין כוח ליכולת, ורק שכל החסידות מסביר זאת היטב, שכן, חסידות מסבירה היטב ענין היכולת של העצמות ברוך הוא, שהיא למעלה מיכולת של סדר ההשתלשלות, וממילא ישנה כבר הבנה מוגבלת בהפרש שבין כוח ליכולת. לאחר הסיבת ההבדל שבין כוחות לחושים, הסביר אבי שזהו בכוחות וחושים במהותם העצמית, שהשם "כוח" או "חוש"